

POSLEDNJI SKAVT

LAST BOY SCOUT

režija: Tony Scott
 scenarij: Shane Black
 fotografija: Ward Russell
 glasba: Michael Kamen
 igrajo: Bruce Willis, Damon Wayans, Chelsea Field
 produkcija: Geffen Pictures, ZDA, 1991

Dejstvo je, da tudi devetdeseta potrebujejo akcijski triler in še bolj kot to, potrebujejo junake akcijskega trilerja v pravi »hard-boiled« maniri preteklih dekad; sploh pa odkar se v kinodvoranah vrstijo stilizirane gangsteriade, ki povzročijo, da gangster postane slaven samo zato, ker se v njegovi vlogi pojavi nekdo, ki definira zvezdniški sistem. Ta potreba po junaku devetdesetih je še toliko večja, ker se z gangsterjem ne moremo, ali bolje, zaradi moralnih norm, ne smemo identificirati - v bistvu potrebujemo nekoga, ki bi lahko s svojo osebnostjo dopovedal Hollywoodu, da je gangsteriada Sergio Leone leta 1984 s filmom **Once Upon A Time in America** začel, dodelal in zaključil hkrati. Gangster v devetdesetih nima več kaj iskati (poglejmo si box-office filmov kot sta **Billy Bathgate** in **Bugsy**); to pa zato, ker so v osemdesetih o njem že vse povedali —

več celoida tako ostane za »tough guy« junaka, ki ga inflacija identitete že od petdesetih dalje ni uspela načeti. Vsekakor je bilo najmanj pričakovati, da nam bo to med vrsticami poskušal dopovedati Tony Scott s svojim najnovejšim filmom **Last Boy Scout**; tisti Tony Scott, ki je od svojega prvega žanrskega poskusa (**The Hunger**) dalje znan po sintetičnih dolgometražnih videospotih, ki zaradi glamourja kar pokajo po šivih in ki so bili tako bleščavi, da so si celo zvezde, ki so v njih igrale, morale nadeti sončna očala (spomnimo se Toma Cruisea v filmih **Top Gun** in **Days of Thunder** ter dominantnega Eddieja Murphyja v **Beverly Hills Cop 2**). Se manj pa smo pričakovali, da bo akcijski triler v devetdeseta podaljšal ravno Bruce Willis, ki slovi po tem, da so vsi njegovi filmi pogoreli. Izjemi sta le **Die Hard 1** in **2**, na katera se je Tony Scott izdat-

no oprl, njega samega pa sta podprla »actionmeistra« Joel Silver kot producent in Shane Black kot scenarist. Že na začetku filma se Willis prebudi ves neobrit in zanemarjen na sedežih avtomobila, se pogleda v vzvratno ogledalo in si reče: »*Nihče te ne mara. Vsi te sovražijo. Nasmejni se, zguba!*« — in lahko mu damo prav: **Hudson Hawka** si je ogledala le peščica gledalcev, **Bonfire of Vanities** pa še manj; v filmu **Billy Bathgate** ga celo tak

outsider kot Dustin Hoffman da utopiti. No, namesto Williisa se je nasmehnil Tony Scott in naposled potrdil dejstvo, da Bruce Willis resnično funkcionira le kot napačen človek na napačnem mestu ob nepravem času — v danem primeru kot propadli post-chandlerjevski in post-spillaneovski »private eye« v filmu Tonyja Scotta v devetdesetih. Willis je priliko zgrabil in izkoristil, še posebej zato, ker Scott sledi njegovi »die-hard« liniji: v prvem delu je bil Willis zelo visoko, na vrhu Nakatomi korporacije in hkrati na vrhu sveta, v drugem delu se je spustil na tla, na letališče; logično je bilo, da ga bo Scott spustil pod zemljo, torej še nižje — v podzemlje in motne vode politike in športa, skozi katere mu pomaga broditati temnopolti Damon Wayans. Na koncu filma je Willis spet na »visokem in zelo osvetljenem mestu«, kjer več kot simbolično odpleše v svoje zmagoslavje. Tony Scott je z **Last Boy Scoutom** vrnil vlogo in sijaj Bruceu Willisu, s tem da ga je projeciral v nekakšen simbolični **Die Hard 3** — češ, mogoče pa le ne bo treba čakati na sequele osemdesetih, da bi lahko videli triler devetdesetih. Scott je v filmu svojo glamour estetiko in naracijo video spota dopolnil z bombastičnimi kaskaderskimi scenami in dodal filmu paranoično hitrost, ki povzroči, da gledalec zadiha šele takrat, ko se odvrti odjavna špica — tudi zato, ker Scott do konca filma ne ve, ali bo kos akcijskemu trilerju. Res je, devetdeseta so kljub vsemu hitro obdobje in **Last boy Scout** je ujel košček njihovega tempa.

MAX MODIC

GOLO KOSILO

NAKED LUNCH

režija: David Cronenberg
 in scenarij: Peter Suschitzky
 fotografija: Howard Shore
 glasba: Peter Weller, Ian Holm, Julian Sands, Judy Davis
 igrajo: Peter Weller, Ian Holm, Julian Sands, Judy Davis
 produkcija: ZDA, 1992

Poznavalci literature Williama Borroughsa so prav gotovo pričakovali drugačen film, toda prepričan sem, da številne